

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

*Το ομορφότερο τέλος
στον κόσμο*

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 457
Πολυχρόνης Κουτσάκης, *Το ομορφότερο τέλος στον κόσμο*
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια - Διόρθωση: Μάριος Παρθένης-Γαρδίκη
Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης
Φιλμ - Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς
Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Πολυχρόνης Κουτσάκης, Αθήνα, 2018
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Μάρτιος 2019
Κ.Ε.Τ. Β763 Κ.Ε.Π. 116/19
ISBN 978-960-16-7863-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για τη Δ.

Τρέχω γύρω-γύρω σου
σαν τρελός
ψάχνω στα πόδια σου
να βρω το κλεμμένο μου ποδήλατο
και τον χαμένο χαρταετό μου
(αφού απόψε υλοποιούνται όλα τα όνειρα
θέλω να προλάβω τα πάντα)

Μέσα στα μυστικά που φόραγες
Ήσουν υπέροχη

Όταν θα ξεμυτίσω
Απ' την άκρη του
Τρόμου σου
Τότε κάτι θα ξέρω από σένα

Κάτι

Γιώργος Σκούρτης, *Εκποίηση*

Έτσι κοιτάζω την πόλη που αγάπησα
Όταν σε είχα σ' αυτήν συναντήσει
Έτσι κοιτάζω την πόλη που άφησα
Όταν στην άβυσσο μ' είχες αφήσει

Είναι γλωμό τ' ουρανού το στερέωμα
Και τούτη η πόλη φαρμάκι να στάζει
Έχω πια χάσει καιρό το δικαίωμα
να σ' αντικρίζω καθώς θα χαράζει

Φίλιππος Πλιάτσικας, *Πόλη Χιόνι*

*Είναι τόσο λίγοι οι άνθρωποι που αγαπάς
–στ’ αλήθεια, βαθιά– στη ζωή σου.*

*Γι’ αυτό νιώθεις ώρες-ώρες τον τρόμο να σε
κυριεύει. Γι’ αυτό τρελαίνεσαι στην ιδέα πως
μπορεί να τους χάσεις.*

*Δεν ξέρεις –κανείς δεν σ’ το ’χει πει ποτέ–
πως, συχνά, η πραγματική κόλαση είναι να
τους ξαναβρείς.*

1

—ΚΑΛΗΜΕΡΑ, όμορφε.

Δεν ήταν και το χειρότερο ξύπνημα που μπορεί να σου τύχει. Ειδικά αν η ατάκα έχει βγει από το στόμα ενός εκθαμβωτικού θηλυκού, που είναι ξαπλωμένη δίπλα σου φορώντας τα μικροσκοπικά μεταξωτά κόκκινα εσώρουχά της στο κρεβάτι σου, και σε κοιτάζει με ύφος που υπόσχεται τα πάντα, και μερικά ακόμα.

Ένα ύφος που την έκανε να μοιάζει πολύ μεγαλύτερη από την ηλικία της. Δεκαεπτά χρονών παρά κάτι μέρες. Τα μισά μου χρόνια και βγάλε. Και αυτό δεν ήταν το μόνο πρόβλημα στην περίπτωση της δεσποινίδας Πετρίδη.

—Βίκυ, τι κάνεις εδώ;

Το χρώμα στα μπλε μάτια της, που παιχνίδισαν, ήταν πολύ πιο απαλό χωρίς τους φακούς επαφής.

—Μη μου πεις πως δεν θυμάσαι την υπέροχη καυτή νύχτα που περάσαμε;

—Αν περνούσα μια υπέροχη καυτή νύχτα μαζί σου, θα τη θυμόμουν για τις επόμενες δύο ζωές μου.

—Τότε γιατί δεν την περνάς, βρε βλάκα;

Έριξε τα ίσια ξανθά μαλλιά της στο πλάι κι έπεσε πάνω μου για να με φιλήσει, ενώ το χέρι της ταξίδεψε χαμηλά. Μύριζε αγιόκλημα, τριαντάφυλλο και κίουι, τα συστα-

τικά του καινούριου της αρώματος. Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και μπορεί να μεθούσα.

Τραβήχτηκα, επέμεινε, αναγκάστηκα να της πιάσω τα χέρια.

—Το θες πιο βίαιο; Έλα! Ότι θες! μου είπε.

Την παρακάλεσα να σταματήσει, με κλότσησε τσατισμένη, γύρισε από τη μεριά της στο κρεβάτι και κουλουριάστηκε. Δεν άργησε να βάλει τα κλάματα. Φτου κι απ' την αρχή, το ίδιο έργο.

Έξι μήνες νωρίτερα, ο πατέρας της με είχε φωνάξει στο γραφείο του. Μου είχε δείξει το σημείωμα των απαγωγέων. Είχαν αρπάξει τη Βίκυ μόλις βγήκε από το σινεμά, όπου είχε πάει με την παρέα της. Στην παρέα βρίσκονταν και οι δύο εικοσάχρονοι με τους οποίους είχε παράλληλη σχέση και φιλοδοξούσαν να κοιμηθούν κάποια στιγμή ταυτόχρονα μαζί της. Οι δύο λεβέντες δεν έκαναν τίποτα για να τη βοηθήσουν. Όπως αποδείχθηκε, οι απαγωγείς δεν ήθελαν μόνο χρήματα από τον Ιάκωβο Πετρίδη, αλλά και να πάρουν εκδίκηση για πράγματα που είχαν γίνει πολλά χρόνια πριν. Ίσως και να είχαν δίκιο για ότι είχε συμβεί. Αυτό όμως δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι η Βίκυ ήταν αθώα, και εκδίκηση εις βάρος αθώων δεν υπάρχει. Σημασία είχε ότι η δουλειά μου πήγε καλά. Η Βίκυ είχε βγει ασφαλής από τα χέρια τους. Όμως, ελλείπει οποιασδήποτε πατρικής φιγούρας της προκοπής, είχε αποφασίσει να αφηθεί στα δικά μου χέρια. Για όλα. Είτε το ήθελα είτε όχι. Το ακόμα χειρότερο ήταν πως οι αισθήσεις μου λειτούργούσαν. Δίπλα μου ήταν ξαπλωμένη μια κοπέλα από εκείνες που φτιάχνεις με τη φαντασία σου όταν δεν έχεις τι να κάνεις και προσπαθείς να ονειρευτείς την τελειότη-

τα. Το άγγιγμά της έμοιαζε με βελούδο, το κορμί της μοσχομύριζε υποσχέσεις, και ο ψίθυρός της στο αυτί μου θα έπρεπε να πωλείται στα φαρμακεία ως διεγερτικό. Κάτι τέτοιες στιγμές είναι που αποδεικνύουν πως η μεγαλύτερη ανθρώπινη εφεύρεση είναι το κρύο ντους.

Περίμενα ακίνητος στο κρεβάτι, μέχρι ν' ακούσω το αναφιλητό της Βίκυς να σταματάει και την ανάσα της να γίνεται αργή. Τη σκέπασα και πήγα στο σαλόνι, να δω αν είχε στο NBA κανέναν αγώνα της προκοπής. Ήταν πέντε το πρωί, σε δυο ώρες θα την ξυπνούσα για να την πάω στο σχολείο.

Μετά τη διάσωσή της, την έβρισκα συχνά στα σκαλοπάτια έξω από το διαμέρισμά μου, να με περιμένει. Συνήθως πιωμένη. Μια-δυο φορές την είχα διώξει, και δεν μπορούσα να κοιμηθώ μετά όλο το βράδυ από την ανησυχία. Όταν την έβαζα μέσα, κουλουριαζόταν στον καναπέ και άνοιγε την τηλεόραση, χωρίς ποτέ να την παρακολουθεί. Στην αρχή είχε προσπαθήσει να συνεχίσει την παλιά ζωή της, με τα ατέλειωτα ξενύχτια, το κλάμπινγκ στα μοδάτα μαγαζιά της αθηναϊκής νύχτας, τα ελαφρά ναρκωτικά για να περνάει η ώρα και τις αραιές εμφανίσεις στο ιδιωτικό σχολείο όπου ο πατέρας της ήταν μεγαλομέτοχος. Γρήγορα ανακάλυψε πως δεν μπορούσε να παριστάνει ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει. Πως το σοκ απ' όσα είχε ζήσει θα χρειαζόταν πολύ καιρό για να το αφήσει πίσω της. Το πιο πιθανό ήταν να μην εξαφανιζόταν ποτέ εξ ολοκλήρου, αλλά αυτό δεν υπήρχε λόγος να της το πω, θα το ανακάλυπτε μόνη της στην πορεία. Οι άνθρωποι δεν γιατρεύονται από τα μαύρα φεγγάρια της ζωής τους. Απλώς αναρρώνουν, διαρκώς, περιμένοντας το επόμενο χτύπημα.

ΔΕΝ ΑΝΑΨΑ ΦΩΣ, για να μην την ξυπνήσω. Ψηλάφησα μέσα στο σκοτάδι για να βρω τα μαύρα γυαλιά που φροντίζω να έχω πάντα δίπλα μου, στο κομοδίνο, και βγήκα από το δωμάτιο. Το τεχνητό φως δεν με ενοχλεί ιδιαίτερα, χάρη στους ειδικούς φακούς επαφής που φοράω, αλλά σε λίγα λεπτά θα έβγαινα για το πρωινό μου τρέξιμο, και η ανατολή θα με έβρισκε στον δρόμο. Έπρεπε να είμαι προετοιμασμένος για την αναμέτρηση με τον παλιό μου εχθρό, τον ήλιο.

Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τον μπάσταρδο. Ασυμβατότητα, από την πρώτη μέρα της ζωής μου. Γεννήθηκα λίγο πριν τα μεσάνυχτα, και μέχρι τα ξημερώματα ήμουν το πιο ήσυχο νεογέννητο στην ιστορία. Όχι μόνο δεν έκλαψα καθόλου, αλλά δεν έβγαζα άχνα. Σαν να μου φαινόταν απολύτως φυσιολογική η είσοδός μου στον κόσμο. Ο μαιευτήρας, ένας εβδομηντάρης που αρνιόταν να βγει στη σύνταξη γιατί δεν ήξερε τι να κάνει με τη ζωή του αν δεν δούλευε, έβγαλε ετυμηγορία και την ανακοίνωσε στους γονείς μου: δυστυχώς, ήμουν μουγγός. Λίγες ώρες αργότερα, μόλις ο ήλιος έκανε δειλά-δειλά την εμφάνισή του από το παράθυρο, με άκουσαν δύο οικοδομικά τετράγωνα παραπέρα. Κερατόκωνος – πάθηση του κερατοειδούς, που οδηγεί

σε τρομερή ευαισθησία στο φως του ήλιου και σε πονοκεφάλους. Εμφανίζεται πολύ σπάνια σε τόσο μικρή ηλικία, αλλά για μένα έκανε την εξαίρεση. Μόνο όταν σφάλισαν τις κουρτίνες ηρέμησα. Τα ουρλιαχτά μου συνεχίστηκαν για μέρες σε κάθε επαφή μου με φυσικό φως και μια μακρινή θεία μου, θεούσα, σταυροκοπήθηκε και πρότεινε να με πάνε σε παπά να με ξορκίσει – είχε ακούσει από τον ιερέα της ενορίας της πως από στιγμή σε στιγμή θα έκανε την εμφάνισή του ο Αντίχριστος και πίστεψε πως τον είχε ανακαλύψει. Όπως αποδείχτηκε στα επόμενα τριάντα τέσσερα χρόνια της ζωής μου, δεν ήμουν εγώ. Αν και, όπως έβλεπα όλο και πιο συχνά το χάλι της φάτσας μου στον καθρέφτη μετά από δύσκολες υποθέσεις, τίποτα δεν αποκλειόταν.

Η Τάμι ήταν στο σαλόνι, στη συνηθισμένη της θέση κάτω από τον καναπέ, εκτελώντας την αγαπημένη της ασχολία – κοιμόταν. Η Τάμι ήταν ένα καθαρόαιμο ιρλανδέζικο σέτερ, που μου το έκανε δώρο τρία χρόνια νωρίτερα ένας πελάτης, αντί αμοιβής. Δεν ήταν ο πρώτος ούτε ο τελευταίος πελάτης μου μέσα στην κρίση που ανακάλυπτε ξαφνικά μια έρημη χώρα στο πορτοφόλι του, όταν είχε ολοκληρωθεί η δουλειά που μου ανέθεσε – γι' αυτό εκτίμησα ιδιαίτερα την προθυμία του να μου δώσει κάτι. Οι γνώσεις μου, βέβαια, γύρω από τα σκυλιά ήταν μηδαμινές. Ας πούμε, δεν ήξερα ότι το λίγων εβδομάδων σκυλάκι που έπαιρνα στα χέρια μου είναι ιδανικό κυνηγόσκυλο και ανίκανος φύλακας. Καταπληκτική επιλογή, για να κλειστεί σε ένα διαμέρισμα στην Αθήνα. Δεν ήξερα, ακόμα, ότι το ανύπαρκτο τρίχωμα της Τάμι ως μωρού θα μετατρέπόταν σε ένα μακρύ, γυαλιστερό και λείο καφέ τρίχωμα που χρειάζεται

τακτικά βούρτσισμα και γεμίζει τρίχες όλο το διαμέρισμα, με συνέπεια η ηλεκτρική σκούπα να έχει γίνει προέκταση του χεριού μου. Ακόμα κι αν ήξερα κάθε τι γύρω από το βασίλειο των σκύλων, όμως, δεν θα μπορούσα να μαντέψω ότι θα μου λάχαινε ένα τόσο τεμπέλικο σκυλί, που έπρεπε να την καλοπιιάσω για να βγούμε βόλτα. Ούτε ότι θα ήταν τόσο ανυπάκουη ώστε να παριστάνει την κουφή σε κάθε εντολή μου που δεν της άρεσε. Αναρωτιόμουν από πού ξεπατίκωνε τέτοιες συμπεριφορές. Πήρα το δίλιτρο μπουκάλι με το φρέσκο γάλα, το άδειασα στο πήλινο μπολ της δίπλα στην εξώπορτα, έβαλα τη φόρμα μου, είδα ότι η Τάμι με κοιτούσε με το ένα μάτι μισάνοιχτο, για να μου δείξει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να με ακολουθήσει, και βγήκα από το διαμέρισμα.

Τίποτα δεν σε κάνει να νιώθεις περισσότερο ζωντανός, έτοιμος για όλα, από ένα γρήγορο τζόκινγκ στους δρόμους της πόλης που κοιμάται. Τη συγκεκριμένη μέρα, βέβαια, το τζόκινγκ δεν είχε και πολύ νόημα. Τη συγκεκριμένη μέρα τίποτα δεν είχε πολύ νόημα. Αλλά αποφάσισα να μη στερήσω από τον εαυτό μου την καθημερινή του συνήθεια. Έστριψα από τη Μιχάλη Καραολή δεξιά, στην Αναξαγόρα, και προσπέρασα την κλειστή πια Ταβέρνα της Μπόμπαινας. Μου έλειπε η ασταχομακαρονάδα της και το μετάνιωνα που δεν είχα υπάρξει πιο τακτικός πελάτης. Δεν είναι ό,τι καλύτερο, να έχεις μια υπέροχη ταβέρνα δίπλα στο σπίτι σου – δεν το αποφασίζεις εύκολα να την επισκεφθείς, γιατί αισθάνεσαι πως κάτι λείπει από την έξοδό σου, σου χρειάζεται η απόσταση για να ικανοποιήσεις την ανά-

γκη να ξεφύγεις από την καθημερινότητα. Όλα τα κουτούκια της Καισαριανής, γύρω από την πλατεία, τα απέφευγα όσο μπορούσα. Είχαν τόσο καλό φαγητό που, αν επισκεπτόμουν ένα-δύο την εβδομάδα, θα έπρεπε να κάνω τζόκινγκ όλη μέρα για να χωράω από την πόρτα μου.

Μια χαρούμενη παρέα από αδέσποτα σκυλιά που καβαλικεύονταν διαρκώς μεταξύ τους με πήραν στο κατόπι, διέσχισαν μαζί μου την πλατεία και με συνόδευσαν μέχρι τη Λεωφόρο Εθνικής Αντιστάσεως, περνώντας μπροστά από τα μικρομάγαζα που είχαν βάλει λουκέτο. Στη λεωφόρο κοντοστάθηκαν κι έκαναν τη σοφή επιλογή να στρίψουν προς τα πίσω. Δεν ήταν λίγα τα σκυλιά και γιατί που οι οδοκαθαριστές μάζευαν κομματιασμένα κάθε βδομάδα από γκαζιάρηδες οδηγούς που αποφάσιζαν πως ο δρόμος τους ανήκει τη νύχτα. Μια ελαφριά ομίχλη είχε σηκωθεί πάνω από την Καισαριανή, και συνωμοτούσε με τα χλωμά φώτα του δρόμου ώστε να κάνει τη σκηνή να μοιάζει βγαλμένη από μελαγχολική ταινία. Ένα γκριζο Volkswagen εμφανίστηκε από την αντίθετη κατεύθυνση, σαν να το γεννούσε η ομίχλη, και σταμάτησε λίγα μέτρα μπροστά μου. Μια λεπτή, ψηλή ξανθιά κοπέλα, γύρω στα είκοσι πέντε, βγήκε από το αυτοκίνητο κλαίγοντας, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα πίσω της. Ο άντρας που καθόταν στη θέση του οδηγού έμεινε ακίνητος, να την κοιτάζει. Αυτή σταμάτησε στην είσοδο μιας παλιάς πολυκατοικίας, του έριξε μια τελευταία ματιά και χάθηκε μέσα στο κτίριο. Συνέχισα την πορεία μου, αλλά έριξα ένα βλέμμα πίσω, από περιέργεια. Ο άντρας είχε μείνει μέσα στο αμάξι, πάντα με τη μηχανή σβηστή, σαν να μη σκόπευε να φύγει ποτέ. Σαν να μην είχε πού να πάει.

Κόντευε επτά η ώρα όταν γύρισα σπίτι, σουρουδι στον ιδρώτα, απολαμβάνοντας τον ρυθμό του σώματός μου. Το μπολ με το γάλα είχε αδειάσει, όπως κάθε πρωί τέτοια ώρα. Το μέσο βάρος ενός θηλυκού σέτερ είναι είκοσι επτά κιλά, και η Τάμι είχε περάσει προ πολλού τα τριάντα πέντε. Η κτηνίατρος που την παρακολουθούσε, μια ξερακιανή πεννηντάρα, μου έκανε παρατηρήσεις κάθε φορά για τα ξιγκάκια της Τάμι. Μάλλον ζήλευε. Η Τάμι σηκώθηκε και με ακολούθησε στην κουζίνα, με το νωχελικό της κάτισαν-βάδισμα. Έκανε τον κόπο να σηκώσει το πόδι της προς την κατεύθυνση ενός ραφιού όπου βρισκονταν τα μπισκότα της. Της έδωσα δύο, ήπια ένα ποτήρι νερό, είδα ξανά το σηκωμένο πόδι μπροστά μου και της έδωσα άλλα δύο. Αυτή τη φορά ικανοποιήθηκε, φαίνεται, αφού μου γύρισε την πλάτη και επέστρεψε στο σαλόνι, ακόμα πιο αργά.

—Μ' αγαπάς ή με θες μόνο για τα μπισκότα; της είπα.

Δεν μου απάντησε. Ίσως ήταν οπαδός του «όταν τρώ-
νε, δεν μιλάνε».

Έκανα ένα ζεστό μπάνιο, τυλίχτηκα με τις πετσέτες και επέστρεψα στην κουζίνα. Έφτιαξα ομελέτα με γαλοπούλα για μένα, τوست με τόνο για τη Βίκυ κι έστυψα χυμούς και για τους δυο μας. Καθώς ντυνόμουν, άνοιξα το ραδιόφωνο, ελπίζοντας να βρω κάποιον σταθμό που θα περιοριζόταν σε καλή μουσική. Δεν τα κατάφερα. Κάποιοι μιλούσαν για τις νέες εξελίξεις στη διαπραγμάτευση της κυβέρνησης με τους δανειστές, άλλοι για το κλείσιμο των εθνικών από τους αγρότες και τα καμένα τρόλεϊ στην Πατησίων από τους αναρχικούς, κάποιες για τα γκομενικά Ελλήνων ηθοποιών που παριστάνουν πως κάνουν καριέρα στο εξωτερικό ζώντας όλο τον χρόνο στην Ελλάδα, ένας κλαιγόταν για την

τηλεόρασή του που χάλασε ενώ την είχε αγοράσει προχθές. Η μοναδική που βρήκα να συνδυάζει αξιοπρεπή άρθρωση και συγκροτημένο λόγο άρχισε να μιλάει διθυραμβικά για ένα μυθιστόρημα που είχε διαβάσει πρόσφατα και την είχε συνεπάρει τόσο ώστε θα ήθελε πολύ να γνωρίσει από κοντά τον ξένο συγγραφέα. Καθώς την εξαφάνιζα από την κουζίνα μου πατώντας το μαγικό κουμπί OFF, θυμήθηκα την ατάκα του Άρθουρ Κάιςλερ, ότι το να θες να γνωρίσεις έναν συγγραφέα επειδή σου αρέσουν τα βιβλία του είναι σαν να σου αρέσει το φουά γκρα και γι' αυτό θες να γνωρίσεις τη χήνα. Πήγα μέχρι το σαλόνι, διάλεξα το II Postino από τη συλλογή μου με τα soundtracks. Η μουσική του Λουίς Ενρίκε Μπακάλοφ γέμισε τα δέκα τετραγωνικά της κουζίνας και μου επέτρεψε επιτέλους να απολαύσω το πρωινό μου.

Ένα από τα σημάδια βελτίωσης της Βίκυς ήταν ότι δεν αντιδρούσε πια στο πρωινό ξύπνημα για να πάει στο σχολείο, όσο αργά κι αν είχε κοιμηθεί. Δεν υπήρχε βέβαια ποτέ περίπτωση να ξυπνήσει από μόνη της, αλλά τουλάχιστον είχε σταματήσει να με βρίζει και ν' αλλάζει πλευρό όταν της μιλούσα για να σηκωθεί.

—Τι καλό μού ετοιμάσες σήμερα; μου είπε μπαίνοντας στην κουζίνα.

Είχε ξυπνήσει με κέφια. Αλλά ήταν ακόμα με τα εσώρουχα.

—Βίκυ...

—Ελπίζω να μου πεις κάτι ενδιαφέρον, γιατί βαριέμαι εύκολα πρωί-πρωί.

—Ρίξε κάτι πάνω σου, πρώτα.

—Τίποτα ενδιαφέρον, βλέπω.

Δεν μίλησα.

—Γιατί; Δεν είμαι καλή έτσι;

Η Τάμι εμφανίστηκε πίσω της, τρίφτηκε πάνω στη Βίκυ που τη χάιδεψε στον λαιμό, πήρε από το χέρι μου δυο κομμάτια γαλοπούλα και έκατσε ανάμεσά μας, πάνω στο αγαπημένο της μικρό χαλί που είχε logo: «Μη ρωτάς για ποιον γαβγίζει ο σκύλος. Γαβγίζει για σένα».

—Τι να βάλω; Με το Donna Karan θα τρώω πρωινό;

Μιλούσε για το βραδινό φόρεμα που είχε ακουμπήσει στην κουνιστή πολυθρόνα του σαλονιού μου.

—Ξέρεις πού βρίσκονται οι πιτζάμες μου. Διάλεξε, βάλε, και ξανάρχεσαι.

—Μα θα φαίνομαι σαν φάλαινα.

—Έχω ιδιαίτερη αγάπη στο είδος.

—Εντάξει, κάπτεν Άχαμπ.

Μπορεί να μην της άρεσε το σχολείο, αλλά διάβαζε συνέχεια κλασική λογοτεχνία. Καλή ιδέα αν θες ν' ανοίξει το μυαλό σου. Κακή, αν θες να μπεις στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Όχι και τόσο κακή, αν ο μπαμπάς σου μπορεί να αγοράσει οποιοδήποτε πανεπιστημιακό τμήμα και να σου το κάνει δώρο.

Λίγο αργότερα, στο αυτοκίνητο, καθώς τελειοποιούσε στον καθρέφτη του συνοδηγού το μακιγιάζ της, μου είπε πως το μπλε μακό μπλουζάκι με τις ρίγες που φορούσα μέσα από το φλις δεν μου πήγαινε και τόσο, πως το σκισμένο τζιν παντελόνι μου δεν ήταν της ηλικίας μου, πως χρειαζόμουν οπωσδήποτε κούρεμα όσο cute κι αν ήταν οι μπούκλες μου. Μετά, με ρώτησε αν θα γύριζα νωρίς στο σπίτι κι αν μπορούσε να περάσει μετά το σχολείο.

— Δεν είναι καλή μέρα σήμερα, Βίκυ.

— Μια χαρά μέρα είναι, είκοσι βαθμούς έχει έξω. Κι εξάλλου εγώ δεν σε θέλω για τη μέρα, για τη νύχτα μου χρειάζεσαι.

— Δεν είναι καλή μέρα σήμερα.

— Κατάλαβα, πέσαμε στο χαλασμένο κασετόφωνο πάλι.

Όταν της λέω όχι για το οτιδήποτε, της αρέσει να αναφέρεται σε συσκευές της εποχής μου, για να με βάζει στη θέση μου.

— Πότε θα με βγάλεις να με κυκλοφορήσεις, λοιπόν; με ρώτησε γέροντας το κεφάλι της παιχνιδιάρικα.

Κοίταξα το τατουάζ που είχε κάνει πρόσφατα στο πλάι του λαιμού της, ένα μικρό κόκκινο τριαντάφυλλο, και δεν είπα τίποτα. Έμεινε να με καρφώνει για λίγο με τα μάτια της καθώς οδηγούσα. Μετά, γύρισε σαν ντίβα και άφησε το βλέμμα της να χαθεί, έξω από το παράθυρο. Το ίδιο έκανε και η Τάμι, στο πίσω κάθισμα. Μάλλον ήταν εξίσου απογοητευμένες μαζί μου. Όσο απομακρυνόμασταν από την Καισαριανή και πλησιάζαμε στο Παλιό Ψυχικό, έμοιαζε σαν ν' αλλάζαμε πόλεις. Ή χώρες. Η Καισαριανή κάποτε ήταν μια μικρή όαση στην Αθήνα. Τα τελευταία δέκα χρόνια, με τους νέους αυτοκινητόδρομους στο βουνό του Υμηττού, τον ανισόπεδο κόμβο στο καμένο δάσος του λόφου Αράπη και την οικοδόμηση μέσα στο δάσος του Αϊ-Γιάννη, προστέθηκε στις αναρίθμητες ιστορίες αυτοκαταστροφής. Σαν παιχνίδι, όπου οι παίκτες κερδίζουν έξτρα μπόνους βαθμούς αν εξαλείψουν κάθε ίχνος ζωντανού περιβάλλοντος.

Αρκούσαν είκοσι λεπτά για να περάσουμε από την αξιολύπητη κατάσταση της γειτονιάς μου, με τα σκουπίδια

να ξεχειλίζουν από τους κάδους, σε μια περιοχή γεμάτη από τις μυρωδιές των γιασεμιών, με αέρα που έμοιαζε να έχει οξυγόνο. Πολυτελή κτίρια, νεοκλασικά ή εκκεντρικής μοντέρνας αρχιτεκτονικής, απλησίαστα αυτοκίνητα, νέοι ντυμένοι με πανάκριβα ρούχα που χαμογελούσαν πλατιά πλάι στις αλλοδαπές υπηρέτριες που είχαν δίπλα τους για να τους κρατάνε τα φώνια, μην τύχει και κουραστούν. Αυτό είναι το ενδιαφέρον με τις αξιολύπητες καταστάσεις: έχουν πολλά διαφορετικά πρόσωπα.

Η Βίκυ δεν ξαναμίλησε μέχρι να φτάσουμε στο σχολείο. Εκεί, μου έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο και βγήκε. Την είδα να απομακρύνεται, αστραφτερή μέσα στο μαύρο στράπλες φόρεμα που φορούσε. Δεν μπορούσε να το φορέσει στο πρωινό, αλλά για να πάει στο σχολείο ήταν, φαίνεται, μια χαρά. Δεκαεπτά χρόνια νωρίτερα ήμουν στην ηλικία της, και θεωρούσαμε προχωρημένα τα κορίτσια αν έρχονταν στο σχολείο με βαμμένα νύχια.

Ετοιμαζόμουν να ξαναβάλω μπροστά το αυτοκίνητό μου, ένα Peugeot 308 που μου είχε χαρίσει ένας πελάτης που δεν είχε να πληρώσει ούτε τα τέλη κυκλοφορίας, ούτε για τις φωτογραφίες της συζύγου του να φιλιέται με την ερωμένη της, όταν χτύπησε το κινητό μου. Άγνωστος αριθμός. Πιθανός πελάτης. Είχε διαλέξει λάθος μέρα για να προσεγγίσει τον Ονειρεμένο Ντετέκτιβ. Δεν το σήκωσα. Αν με ήθελε πολύ, θα ξαναπροσπαθούσε αργότερα. Αλλά δεν θα μ' έβρισκε. Όχι εκείνη τη μέρα. Πάτησα «Ρυθμίσεις» και μετά «Προφίλ» στο κινητό μου κι ήμουν έτοιμος να το περάσω στο αθόρυβο και να κατακτήσω την ηρεμία μου, όταν

ξαναχτύπησε. Η οθόνη μου αυτή τη φορά έγγραψε «Δάφνη». Με το ένα χέρι βοήθησα την Τάμι, που αποφάσισε με χάρη ελέφαντα να πηδήξει μπροστά για ν' απλωθεί στη θέση του συνοδηγού, και με το άλλο σήκωσα το τηλέφωνο.

—Καλημέρα.

—Έχεις επέτειο αύριο.

Η Δάφνη Βολλ –με δύο λάμδα, όπως ακριβώς γραφόταν στα γαλλικά το επίθετο του πατέρα της– δεν έτρωγε χρόνο με τυπικότητες, όπως «γεια», «καλημέρα» ή «τι κάνεις».

—Παρά την ηλικία σου, η μνήμη σου σκίζει, της είπα.

Η Δάφνη είχε μόλις κλείσει τα τριάντα και το έφερε βαρέως που μεγάλωνε.

—Το πρόβλημα είναι ότι το θυμάσαι κι εσύ. Θα βγούμε μαζί αύριο βράδυ. Δεν σ' αφήνω μόνο σου, μου είπε.

—Βράδυ, πώς; Μπορείς να βγεις;

—Τα κανόνισα.

—Ευχαριστώ, Δάφνη, αλλά όχι.

—Δεν σου το λέω ως πρόταση. Σου ανακοινώνω ότι θα βγούμε.

—Είσαι πολύ γλυκιά.

—Δεν θα με βρίζεις εμένα, Πάλλη – άκου «γλυκιά».

—Υπέροχη είσαι.

—Έχουν περάσει τόσα χρόνια, ρε! Δεν σου λέω να το ξεχάσεις, απλώς ξεκόλλα.

—Ναι. Έχουν περάσει τόσα χρόνια, της είπα.

—Λοιπόν, θα περάσω να σε πάρω στις οκτώ, έχω κλείσει τραπέζι στο “Benny’s”. Ήδη έχουν αρχίσει να μου μυρίζουν οι κολασμένες φαρφάλες με τη μελιτζάνα.

—Καλή όρεξη.

— Πάλλη, είσαι ο πιο εκνευριστικός άνθρωπος του κόσμου.

— Το ξέρω. Μου το λένε όλοι, συνέχεια.

— Αν αποφάσιζα ποτέ να κάνω σεξ και αν ήμουν αρκετά απελπισμένη ώστε να σε διαλέξω για παρτενέρ, θα σ' έδερνα σ' όλη τη διάρκεια.

— Αυτό ακούστηκε σχεδόν σαν υπόσχεση.

— Για ό,τι θες, πάρε με. Οποιαδήποτε ώρα. Σήμερα, αύριο, οποτεδήποτε. Πάρε με και μίλα μου. Βλάκα. Στόκε. Καμένε. Μπούφο.

Κλικ. Ολοκλήρωσε όσα ήθελε να μου πει, οπότε δεν περίμενε να της απαντήσω. Έμεινα ν' ακούω τη σιωπή. Δεν ήταν άσχημα. Εξάλλου, γνωριζόμασταν καλά. Μετά τη Δάφνη, ήταν η καλύτερή μου φίλη.

ΤΗΝ ΕΛΕΓΑΝ Μαριάννα Πετράκη. Τη σκεφτόμουν κάθε μέρα. Σκεφτόμουν πως, αν ήμουν κοντά της, το βράδυ του δυστυχήματος, μπορεί να την είχα σώσει ή να είχα σκοτωθεί κι εγώ – είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο θα συμπληρώναμε δώδεκα χρόνια μαζί. Την έλεγαν Μαριάννα Πετράκη, τη λάτρευα και της μιλούσα συχνά, ελπίζοντας πως από κάπου θα μπορούσε να με ακούσει. Την επόμενη μέρα, όπως κάθε 8η Μαΐου, θα την περνούσα μιλώντας της ασταμάτητα. Είχαμε επέτειο.

Ήμουν είκοσι δύο χρονών και παρίστανα πως σπούδαζα στη Φιλοσοφική Αθηνών, στο Τμήμα Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας. Μέσα στα τρία πρώτα χρόνια είχα περάσει οκτώ από τα σαράντα οκτώ μαθήματα και συνέχιζα ακάθεκτος, με την ίδια επιτυχία, στο τέταρτο έτος. Η λέξη πτυχίο δεν υπήρχε ούτε στον ορίζοντα και δεν έδινα δεκάρα. Είχαμε φτιάξει με τρεις φίλους τούς Wild Panthers, ένα ροκ συγκρότημα, και περνούσα τις μέρες και τις νύχτες μου στα σπίτια τους, γράφοντας τραγούδια, περιμένοντας τη μέρα που το ταλέντο μας θα αναγνωριζόταν και οι δισκογραφικές θα έπεφταν στα πόδια μας για να

υπογράφουμε συμβόλαιο. Τότε υπήρχαν ακόμα δισκογραφικές.

Μπορεί να μη σπούδαζα, αλλά ήμουν πολύ ικανοποιημένος από τη σχολή όπου παρίστανα ότι σπουδάζω. Η Φιλοσοφική δέσποζε πρώτη-πρώτη στις επιλογές μου, όταν είχα συμπληρώσει το μηχανογραφικό δελτίο. Όχι βέβαια επειδή μου άρεσε – τίποτα δεν μου άρεσε από τις σχολές της θεωρητικής κατεύθυνσης. Αλλά ήμουν κουμπούρας στα θετικά μαθήματα, οπότε κάπου έπρεπε να μπω για να πάρω αναβολή από τον στρατό. Εξάλλου υπήρχε και κάτι που με ενθουσίαζε στην προοπτική να περάσω στη Φιλοσοφική. Με ενθουσίαζε η ειρωνεία. Ο γιος του μπάτσου, φιλόσοφος. Αυτό κι αν είναι εξελικτική διαδικασία. Ο Δαρβίνος θα μου έστηνε άγαλμα.

Αδιαφορούσα για τη Φιλοσοφική, αλλά μου άρεσαν πολύ τα πάρτι της – γεμάτα από κορίτσια και τζάμπα ποτό, ώστε να βρίσκεις το θάρρος να μιλάς στα κορίτσια. Εγώ σπάνια το έβρισκα, αλλά και το σκέτο τζάμπα ποτό χωρίς κορίτσια μια χαρά μού φαινόταν. Έτσι είχα μάθει να λειτουργώ με όλα όσα πραγματικά ήθελα στη ζωή μου. Τα θαύμαζα από μακριά. Σκεφτόμουν πώς θα ήταν αν τα αποκτούσα. Και έφευγα μακριά τους, κρατώντας τη φαντασίωσή μου ως λάφυρο. Είναι καταπληκτική μέθοδος για να μην πληγώνεσαι, τη συστήνω ανεπιφύλακτα. Το ποτό είχε κι άλλα πλεονεκτήματα. Βοηθούσε, μερικές φορές, τα κορίτσια να έρθουν να μου μιλήσουν, και να μου πουν ότι τους άρεσα. Και, παρόλο που τίποτα σπουδαίο δεν είχε προκύψει από τις περιστασιακές μου σχέσεις, πάντα έφτανα στα πάρτι με την ελπίδα πως η επόμενη κοπέλα που θα γνώριζα θα ήταν ο έρωτας της ζωής μου.

Ο Μπίλι, ο κιθαρίστας του συγκροτήματος, που κόντευε τα τριάντα και δούλευε ως μπάραμν σε κωλόμπαρο, είχε φαγωθεί εκείνη την άνοιξη να πάμε παρέα στα Χανιά, όπου είχε περάσει την προηγούμενη χρονιά τις καλύτερες διακοπές της ζωής του. Οι άλλοι δύο του γκρουπ δεν μπορούσαν, ούτε που θυμάμαι γιατί. Ο Μπίλι κι εγώ μαζέψαμε ότι οικονομίες είχαμε, και ένα βράδυ του Μάη βρεθήκαμε να κοιτάζουμε από το κατάστρωμα του πλοίου της ANEK Lines τα φώτα του Πειραιά ν' απομακρύνονται και το σκοτεινό, απέραντο Αιγαίο να μας περιμένει.

Την επόμενη μέρα τριγυρίσαμε στο πλακόστρωτο της προβλήτας και ήπιαμε καφέ στο ενετικό λιμάνι, χαζεύοντας τη χαλαρή, χαρούμενη διάθεση των ντόπιων. Το βράδυ, χρησιμοποιώντας τις γνωριμίες του Μπίλι με φοιτητές του Πολυτεχνείου Κρήτης, βρεθήκαμε δώδεκα χιλιόμετρα μακριά από το κέντρο της πόλης, στον Πλατανιά, το κέντρο της νυχτερινής ζωής των Χανίων για πέντε μήνες κάθε χρόνο. Όμως, αντί να επισκεφθούμε κάποιο από τα μωδάτα κλαμπ της περιοχής, βρεθήκαμε στο σπίτι ενός φραγκάτου αιώνιου φοιτητή, διάσημου για τα πάρτι που διοργάνωνε τακτικά. Η ελπίδα μου ήταν εκεί.

Η Μαριάννα ήταν τριτοετής στο Πολυτεχνείο, στους Μηχανικούς Ηλεκτρονικών Υπολογιστών. Η μία από τις τρεις μονάχα κοπέλες στο έτος της –οι άλλες δύο είχαν ευμέγεθες μoustάκι– ανάμεσα σε εκατό αγόρια. Δεν χρωστούσε μάθημα, είχε σαρώσει τις υποτροφίες και κυκλοφορούσε σπάνια, αφού διάβαζε καθημερινά. Στο πάρτι είχε πάει από σπόντα μετά από παρακάλια γνωστών της. Όταν την είδα για πρώτη φορά, είχε το κεφάλι γερμένο στο πλάι και χαμογελούσε με κάτι που της είχαν πει. Τα έντονα λακκά-

κια έκαναν για λίγο την εμφάνισή τους στο πρόσωπό της, πριν επιστρέψει στη συνηθισμένη συλλογισμένη και μελαγχολική της έκφραση, αυτήν που έβλεπα συχνά τα επόμενα δύο χρόνια που ήμασταν μαζί, χωρίς να μπορώ να καταλάβω τι φταίει.

Την κοιτούσα να χτενίζει τον χώρο με τα σμαραγδένια μάτια της, καθώς τακτοποιούσε τη λευκή κορδέλα στα μακριά μαύρα μαλλιά της, και σκέφτηκα πως ίσως να είχε κάτι μέσα το ποτό μου, δεν μπορούσε να κυκλοφορεί ανάμεσά μας μια γυναίκα που έμοιαζε να έχει βγει μέσα από διαφημιστική καταχώριση οίκου υψηλής ραπτικής – εκείνες τις παλιές, της δεκαετίας του '90, που για να είσαι μοντέλο έπρεπε να είσαι όμορφη, όχι αποστεωμένο φρικιό. Είχα δίκιο. Δεν μπορούσε. Έμεινε στο πάρτι λιγότερο από μισή ώρα, χαιρέτησε την παρέα της περνώντας ανάμεσά τους σαν αερικό και κινήθηκε προς την έξοδο, σοβαρή και μυστηριώδης.

— Ρε συ Μπίλι, πες στο παλικάρι να κλείσει το στόμα του, άκουσα μια φωνή να λέει στον φίλο μου.

Ήταν ο Νεκτάριος, ο διοργανωτής του πάρτι, ένας πολύ άνετος ψηλόλιγνος τύπος που σύμφωνα με τον Μπίλι είχε κάθε βράδυ κι άλλη γκόμενα στα Χανιά.

— Ε, δεν έχει κι άδικο, του είπε ο Μπίλι για να με υπερασπιστεί, κοιτώντας κι αυτός τη Μαριάννα, η οποία δεν μας είχε πάρει χαμπάρι.

— Δεν έχεις άδικο, αλλά δεν έχεις και πιθανότητες, μου είπε ο Νεκτάριος.

— Εννοείς λόγω φάτσας; τον ρώτησε ο Μπίλι και γέλασε μόνος του με το αστείο του.

— Εννοώ πως η συγκεκριμένη είναι απλησίαστη, ακόμα

και για ομορφόπαιδα όπως ο φίλος σου. Ακόμα και για μένα. Λες να έχουν δοκιμάσει ένας και δύο; Βασικά, δεν περίμενα να έρθει καν στο πάρτι. Το μόνο που έχω καταφέρει να μάθω είναι ότι τα έχει με κάποιον στην Αθήνα. Να, βλέπεις; φεύγει πάλι – σιγά μην καθόταν η ξενέρωτη. Δεν πειράζει, υπάρχουν κι άλλου πορτοκαλιές...

—Πού πας; μου φώναξε ο Μπίλι.

Άρχισα να τρέχω σχεδόν προς την έξοδο του σπιτιού. Τι να του εξηγούσα; Από παιδί ήμουν αφόρητα χλιαρός μέσα μου και το μισούσα αυτό – ακόμα και η μουσική ήταν στην πραγματικότητα ένα χόμπι. Ποτέ δεν είχα νιώσει να επιθυμώ κάτι τόσο ώστε να μην έχω τον έλεγχο των μελών μου, να τα κινεί η ανάγκη αντί για μένα. Ποτέ μέχρι τότε. Ξέχασα μέσα σε δευτερόλεπτα και τη δειλία μου με τα κορίτσια και ότι η κοπέλα που ακολουθούσα ήταν απλησίαστη και είχε σχέση, και ότι δεν είχα ιδέα τι θα μπορούσα να της πω. Το μόνο που ήξερα ήταν πως η ανάγκη ανέβαινε από τον οισοφάγο μου, σκαρφάλωνε στο στόμα, έφαχνε λέξεις για να πεταχτεί έξω. Πως, αν δεν κυνηγούσα εκείνη τη στιγμή σαν τρελός, κι ας έτρωγα τα μούτρα μου, ας γινόμουν ρεζίλι των σκυλιών, θα το μετάνιωνα σε όλη μου τη ζωή.

Ποδοπάτησα κάμποσους από το πάρτι καθώς έτρεχα προς την έξοδο. Κατάφερα να την προλάβω, πριν φτάσει στο αμάξι της.

—Συγγνώμη! της είπα.

Ίσως να μην το είπα, αλλά να το φώναξα. Σαν να τρόμαξε λίγο.

—Ναι; μου απάντησε.

—Καλησπέρα.

— Καλησπέρα.

Με κοιτούσε σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί αν με ξέρει από κάπου.

«Από όλες τις προηγούμενες ζωές μας» σκέφτηκα να της πω, αλλά δεν το είπα. Ο συνδυασμός της φωνής της —λίγο μπάσα, πολύ ζεστή— με την πρώτη φορά που τα πελώρια μάτια της έπεσαν πάνω μου, αποδείχτηκε βαρύς. Τα έχασα. Έμεινα σιωπηλός. Μου άρεσε εκεί, να με κοιτάζει. Καλά ήταν. Δεν ήξερα κανένα καλύτερο μέρος.

—Εμ, θέλεις κάτι; μου ξαναείπε βλέποντας ότι δεν άνοιγα το στόμα μου.

Κι επειδή δεν ήξερα τι να της πω, κι επειδή την είδα να χαμογελάει αμήχανα και να ξεκλειδώνει το αυτοκίνητο, έτοιμη να μπει μέσα, τα είπα όλα όπως μου ήρθαν.

—Δεν ξέρω τι να σου πω, της είπα.

Με κοίταξε, δεν καταλάβαινε. Τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα από την έκπληξη.

—Δεν ξέρω τι να σου πω, εκτός από το ότι δεν είμαι πιωμένος, ούτε ένα ποτό δεν έχω πειε καλά-καλά. Και δεν είμαι από δω, επισκέπτης έχω έρθει και κάποιος με έφερε τυχαία στο πάρτι, είμαι από Αθήνα, και δεν πιστεύω σε κεραυνοβόλους έρωτες, δεν πηγαίνω καν να μιλήσω σε κοπέλες, ακόμα κι αν μου αρέσουν πολύ, πάντα κάτι βρίσκω και με πείθω να μην πάω, αλλά σε είδα εκεί μέσα, και ξαφνικά ξέρω-ξέρω-ξέρω, βαθιά μέσα μου, εγώ που ποτέ δεν έχω νιώσει να ξέρω τίποτα στη ζωή μου, ξέρω πως αυτή εδώ μπορεί να είναι η μεγαλύτερη στιγμή της ζωής μου. Δεν θέλω να σου πω τίποτα άλλο, ούτε να σε πλησιάσω θέλω, δεν θέλω να τρομάξεις, θέλω μόνο να χαμογελάς όταν με βλέπεις κι εσύ τώρα δεν με ξέρεις άρα δεν μπορείς να

χαμογελάσεις και σίγουρα σου φαίνομαι τρελός – αλλά δεν είμαι, να ξέρεις ότι δεν είμαι–, οπότε θέλω για τώρα μόνο να κάτσω εδώ να με κοιτάζεις, μπορείς σε παρακαλώ να μείνεις εκεί και να με κοιτάζεις για λίγο;

Μου έκανε τη χάρη. Έμεινε εκεί – επειδή, όπως μου εξήγησε μέρες αργότερα, δεν είχε ξαναδεί τέτοιο περίεργο φρούτο. Έμεινε και με κοίταζε. Δεν ξέρω για πόσο. Αν τα βλέμματα διαρκούν για όσο τα θυμάσαι, τότε έμεινε και με κοίταζε για πάντα.

Τις επετείους μας τις περνούσα μόνος. Είναι απλά τα πράγματα. Η μέρα ξεκινάει. Αφήνεσαι. Διαλύεσαι. Η μέρα περνάει. Έρχεται η επόμενη, η μεθεπόμενη. Και σιγά-σιγά προσπαθείς να ξεχάσεις πόσο σου λείπει η μέρα που διαλύθηκες, αφού μόνο αυτή τουλάχιστον σήμαινε κάτι.

Ξεκινούσα από το προηγούμενο απόγευμα. Έκλεινα πόρτες, παράθυρα, τηλέφωνα, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα. Έμενα με τις φωτογραφίες και τις αγαπημένες μας μουσικές, εκείνες που ακούγαμε, απομονωμένοι από τον κόσμο, ακόμα κι όταν ήμασταν μέσα στον κόσμο. Μαζί με τις μουσικές είχα για παρέα και άφθονα μπουκάλια από το αγαπημένο μου κόκκινο κρασί, ένα κρητικό κοτσιφάλι. Ξυπνούσα την επόμενη μέρα ψάχνοντας να βρω κάθε λογής χάπια για να συνέλθω. Το απολάμβανα, μ' εκείνη την ηδονή που μόνο η μιζέρια σου χαρίζει – έχεις επιτέλους μια βεβαιότητα στη ζωή σου, κι ας είναι μια βεβαιότητα που μισείς. Επί τριακόσιες εξήντα τρεις μέρες, κάθε χρόνο, περιμένα το διήμερο της 7ης και της 8ης Μαΐου. Δυο μέρες για μας.